

také opravné prostředky. Nesejde na tom, že podána byla žaloba a žádáno o vydání rozsudku, protože podle zásady *minus in maiori continetur*, je v žalobě obsažen návrh, jak jej vyžaduje § 584 c. ř. s.; nesejde ani na tom, že soud vydal rozhodnutí nesprávně ve formě rozsudku místo usnesení, protože jde tu jen o formální označení. Podobné řízení předpisuje na př. také čl. XXIII. uv. z. k c. ř. s. o zmatečné stížnosti proti nálezu bursovního soudu. Rozlišování je důležité právě pro posouzení přípustnosti opravných prostředků jmenovitě s hlediska § 528 c. ř. s. Je zřejmé, že při věcném vyřízení ve správné formě usnesení je proti potvrzujícímu usnesení rekursního soudu další opravný prostředek vyloučen. Již z toho je patrné, že nelze straně přiznati právo volby mezi žalobou (rozsudkem) a návrhem (usnesením), any opravné prostředky co do přípustnosti nejsou stejné; kdyby se straně právo volby přiznalo, nebylo by pro druhou stranu jistoty co do právní moci rozhodnutí, protože by přípustnost opravných prostředků závisela na libovůli strany zakročující o zrušení smlouvy. To však je procesuálně nepřijatelné. Ač tedy v souzeném případě bylo o návrhu na zjištění bezúčinnosti smlouvy rozhodnuto z věcných důvodů nesprávně rozsudkem místo usnesením, jde přece u obou soudů v pravdě o vyřízení věci usnesením a správnost vyřízení rekursního soudu, které se stalo podle § 528 c. ř. s. konečným, nesmí býti dovolacím soudem přezkoumána. Věc se má stejně, jako kdyby na př. jen o útratách bylo rozhodnuto rozsudkem anebo kdyby rozsudkem bylo rozhodnuto o žalobě pro rušenou držbu. Tu všude jde jen o formální vadnost vyřízení, která nemůže míti vliv na povahu a přípustnost opravných prostředků.

Čís. 13047.

Byla-li na místě určeném pro udání směnečníka vytištěna jen slova: »Pharmacia X.« s udáním místa, šlo jen o pouhé označení závodu, nikoliv však o jméno nebo firmu osoby, jež měla platiti. Výstavce byl proto oprávněn doplniti nedostatečný údaj směnečníka vepsáním jména majitele lékárny.

Doplnění směnky údajem směnečníka jest přípustné i po protestu. Doplnění podstatné náležitosti směnky po protestu není nepřijatelné proto, že k zachování směnečného práva byt' i jen proti jedné z osob směnečně zavázaných, bylo třeba protestu.

Koncesované lékárny lze udělití zásadně jen fysickým osobám, nikoliv společnostem.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1933, Rv I 1946/33.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný příjemce (lékárník), že v době jeho podpisu byla na směnce jako směnečník uvedena jen »Pharmacia Orion v X. u divadla«, další adresa směnečníka (žalovaného) byla prý tam teprve po protestu neoprávněně a protismluvně připsána. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud se týče právního posouzení věci, jest jádrem sporu otázka, zda směnku bylo lze považovati co do podstatné náležitosti udání směnečníka (§ 3 čís. 6 sm. zák.) za biancosměnku čili nic. Zjištěno bylo, že před dovolatelovým podpisem byla na místě určeném pro uvedení směnečníka vytištěna jen slova: »Pharmacia Orion, X., U divadla«. Dovolatel jest na omylu, domnívaje se, že tím bylo vyhověno formální náležitosti udání směnečníka, poněvadž prý slova »Pharmacia Orion« jsou nepochybně jménem, pod nímž může býti vedena lékárna. Z názvu »Pharmacia Orion«, bylo by lze souditi na akciovou společnost. Tu však dovolatel přezírá, že podle zákona ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. z. z roku 1907 lze udělit koncesované lékárny zásadně jen fysickým osobám, nikoli společnosti (srovnej rozhodnutí bývalého správního soudu ve Vídni sb. Budwinského čís. 12.019 z roku 1918). Vzhledem k tomu nelze v uvedeném označení spatřovati nic jiného než pouhé označení závodu (čl. 16, druhý odstavec obch. zák.), nikoli však jméno nebo firmu osoby, která má platiti, a jen takový údaj by vyhovoval předpisu § 3 čís. 6 směn. zák., při čemž ovšem lze přisvědčiti dovolateli, že takto udaná osoba skutečně existovati ani nemusí. Nehledě však k tomu, připustil dovolatel, že se chtěl zavázati jako příjemce, a byl proto výstavce oprávněn, považovati razítkový výtisk jen za označení podniku dovolatelova. Poněvadž však takové označení nestačilo k udání směnečníka, byl výstavce dále oprávněn, doplniti tento nedostatečný údaj tak, jak se stalo. Toto právo přešlo na žalobce jako nabyvatele směnky (srovnej rozh. n. s. sb. čís. 5812). Nelze proto tvrditi, že směnka byla doplněna proti úmluvě nebo že byla zfalšována. Pokud se týče dovolatele jako příjemce směnky, nebylo zapotřebí protestu (§ 40 sm. zák.), a jest proto přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že naznačené doplnění směnky se mohlo státi i po protestu (srv. rozh. sb. n. s. čís. 4416). Dovolatelův názor, že doplnění podstatné náležitosti směnky po protestu jest nepřípustné i tehdy, bylo-li k zachování směnečného práva byt i jen proti jedné z osob směnečně zavázaných třeba protestu, nemá opory ani v zákoně ani v nauce ani v judikatuře.

Čís. 13048.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 19. prosince 1931, čís. 210 sb. z. a n.).

Nájemnice, která pronajímá jednotlivé pokoje bytu podnájemníkům a vaří pro ně stravu, nevykonává v bytě »povolání« ve smyslu čl. I § 4 (2) zák.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1933, Rv I 2097/33.)

Proti soudní výpovědi z bytu, v níž bylo uváděno, že nájemnice obývá jako soukromnice byt o šesti pokojích, namítla nájemnice, že neobývá byt jako soukromnice, nýbrž že dává jednotlivé pokoje do podnájmu a že pro podnájemníky vaří stravu. **Procesní soud první**